

Zalán Tibor

Minden dolgok lakója

*Isten a falban lakott
feje kocka arca fehér
volt úgy hogy összeomlott
máskor befröcskölte a vér*

*Isten a fában lakott
gyökér volt keze haja lomb
Rezzent ha baltát látott
s elvágódott egy hajnalon*

*Isten a fűben lakott
akár a felbukott bogár
Széttaposta egy szarvas
híves patakra inni járt*

*Isten a kőben lakott
kemény volt fönt mozdulatlan
Egy nap önnön vihara
dobta tenger-mélybe onnan*

*Isten virágban lakott
látogatták méhek lepkék
Majd jöttek csorda népek
s a szívéig lelegelték*

*Isten a halban lakott
úszkált sötét vizek mélyén
Mérgeket nyelt Hullája
ott lebeg a nádas szélén*

*Isten a porban lakott
kavarták meztelen talpak
Aztán sok könny és eső
hullott le rá Sárrá maszladt*

*Isten órában lakott
mutatta hogy múlik minden
Elmúlsz te is – az idő
szólt Így azóta ő sincsen*

*Isten mécsesben lakott
szeliden meg-meglobbant
Szelek vadászták lángját
Fent világít már a holdban*

*Isten kenyérben lakott
fehér volt ropogott héja
Kisgyerek kapott hozzá
Most is morzsás csöppnyi szája*

*Isten a borban lakott
Fényében ott volt a jóság
szelíd zsoltár himnuszok
S danolt sok-sok trágár nótát*

*Isten reggelben lakott
halálkakasok ugatták
Nem nyitotta ki szemét
Arca nyomot hagy a párnán*

*Isten ugyanott lakott
ugyanakkor s mindig máshol
Magát kezdte keresni
s eltévedt a vonulástól*

*Isten népekben lakott
egymás ellen kitakarták
S amíg ők tusakodtak
tovaszökött egy szál szalmán*

*Isten semmiben lakott
teste üresség De lelke
vágyódott föl S a testét
mindenség fölé emelte*

*Isten bennem is lakott
Véznácska volt s nagyon gyáva
Tántorgott velem kicsit
és visszavitt a halálba*